

Sygn. akt IV CSK 567/17

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczak

w sprawie z wniosku "D." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
z siedzibą w G.

przy uczestnictwie [...]

o ustanowienie służebności drogi koniecznej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 26 kwietnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w G.

z dnia 9 listopada 2016 r., sygn. akt XVI Ca .../16,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od wnioskodawczyni na rzecz uczestniczek [...] 360 (trzysta sześćdziesiąt 00/100) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującego od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarżąca D. Sp. z o.o. powołała się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, która miała wyrażać się w błędnym zastosowaniu art. 145 § 2 k.c. w następstwie wadliwego przyjęcia, że potrzeba ustanowienia drogi koniecznej jest związana z podziałem działki nr 17, położonej przy ul. M. w G., podczas gdy potrzeba ta powstała znacznie wcześniej.

Jak wielokrotnie wyjaśniał Sąd Najwyższy, przesłanka oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Oczywiste jest tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter i być widoczne na pierwszy rzut oka (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, i z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

W okolicznościach sprawy skarżąca nie wykazała we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, aby zaskarżone rozstrzygnięcie - w kontekście przepisów powołanych we wniosku - było błędne, a tym bardziej, aby wadliwość ta miała oczywisty i ewidentny charakter. W istocie rzeczy żądanie przyjęcia skargi do rozpoznania opierało się na zarzucie dotyczącym okoliczności faktycznych, w jakich powstała potrzeba ustanowienia drogi koniecznej, uprzednio podniesionym w apelacji w ramach zarzutu błędnej oceny materiału dowodowego. Skarga kierowała się zatem przeciwko ustaleniom faktycznym i ocenie dowodów dokonanej przez Sąd *meriti*, w szczególności co do istnienia odpowiedniego dostępu do drogi publicznej w czasie poprzedzającym podział i sprzedaż działki nr 17/2, co w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 w związku z art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Jedynie ubocznie należało zauważyć, że w skardze kasacyjnej nie wyodrębniono dostatecznie odmiennych konstrukcyjnie elementów skargi, jakimi są uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz uzasadnienie podstaw kasacyjnych (art. 398⁴ § 1 pkt 2 i art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie ewentualnych argumentów przemawiających na rzecz istnienia przyczyny kasacyjnej, jeżeli nie powołała ich strona skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2016 r., I PK 59/16, niepubl. i z dnia 5 kwietnia 2017 r., II CSK 688/16, niepubl.).

Z tych względów, skoro w skardze nie powołano innych przyczyn kasacyjnych (art. 398⁹ § 1 pkt 1-3 k.p.c.), na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a co do kosztów art. 520 § 3 zdanie pierwsze w związku z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.